

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: DEN ESTISKE SANGERS QVAD

Citation: Hauch, Carsten: "DEN ESTISKE SANGERS QVAD", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid87701/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

I Slæden sidder en fangen Mand,
Han ligner et Gjenfærd paa Gravens Rand.

Han ligner et Gjenfærd, han ligner en Død,
Christ give, han hviled i Jordens Skjød.

Men Vinden leger med Sneens Flokker,
Med Hestens Mankc, med Fangens Lokker.

Og Slæden glider saa let forbi
Foruden Bjælder paa vilden Sti.

Den glider mod Øst paa sorte Gænger,
En liden Sky under Maanen hænger,

Paa sorte Gænger i hviden Sne,
Den næste Dag var ei Spor at see.

Og Granen sukked og spurgte Maanen,
Hvorhen han kjørte, men Maanen taug.

DEN ESTISKE SANGERS QVAD.

Hvergang sig Solen sænker
Mod Nattens dunkle Hjem,
Stiger en fager Jomfru
Bag Vestens Taager frem;
Hun svæver i Purpurskyer
Med deiligt skinnende Haar,
Hun kalder sig Aftenrøde,
Og ligner den unge Vaar.

Over de gyldne Lokker
Funkler en Stjerne stor,

Rundt om den fagre Tinding
En Rosenkrands sig snoer;
Den Jomfru sig langsomt nærmer
Til Solens stærke Gud,
Hans luende klare Fakkell
Hun slukker i Vesten ud.

Hvergang sig Solen hæver
Atter af Nattens Grav,
Seer man en deilig Ungersvend,
Han boer ved et sølvblaat Hav;
Naar han i Østen stiger,
Er Dagens Konge nær,
Han kalder sig Morgenrøde,
Han gløder i Purpurskjær.

Over hans gyldne Lokker
Funkler en Stjerne stor,
Rundt om hans fagre Tinding
En Rosenkrands sig snoer;
Hvor han sit Øie vender,
Der Nattens Taager flye,
Solgudens klare Fakkell
Den tænder han paany.

Morgen- og Aftenrøde
De have hinanden kjær,
Dog skiller dem Dagens Himmel,
Og Mørkets Aandehær;
Ene naar Nattergalen
Synger i Skov og Lund,
Kan Morgen- og Aftenrøde
Samles i Nattens Stund.

Da see de hinanden i Øiet,
Og træde hinanden nær,
Og favnes ved Midnatstide
Bag Skovens dunkle Træer;
Da blusse de skønneste Roser,
Dem Lærken hilser med Sang.
Det er deres deilige Børn,
De smykke nu Mark og Vang.

Da slukkes ei Solens Fakkell,
Den glimter som bag et Slør,
Den gribes af Morgenrøden,
Endnu før den ganske dør;
Han favner den deilige Jomfru,
Hun giver ham Faklen hen,
Saa favner han atter den Lilievand,
Saa viger hun bort igjen.

Men hviler han altfor længe
Ved Brudens deilige Bryst,
Da kalder ham Nattergalen,
Da hæver den høit sin Røst;
Den melder med klagende Stemme,
At Midnatstimen veg,
Den bringer ham til at ende
Den korte Elskovsleg.

BERNHARD SEVERIN INGEMANN.

Reen uskyldig kun Du leved for dit ædle Digterkald,
Derfor Danmark aldrig glemmer Dig, sin elskelige
Skjald;